

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny- Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Brygida Łagodzińska

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2021 w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...) SA z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez obie strony

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 9 lutego 2021 roku

sygn. akt IC 88/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. w punkcie 1. zasądzoną kwotę obniża do 2 102,90 zł (dwa tysiące sto dwa złote dziewięćdziesiąt groszy),

b. w punkcie 3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 203,40 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 235 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

III. oddala apelację powoda;

IV. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 135 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;

Brygida Łagodzińska

UZASADNIENIE

Powód M. S. wniósł pozew przeciwko pozwanemu (...) SA w W. o zapłatę kwoty 5 227,50 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 4 889,25 zł od dnia 1 października 2016 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 338,25 zł od dnia 1 października 2016 roku, nadto o zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) SA w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu wyrokiem z dnia 9 lutego 2021 roku w punkcie 1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 136,10 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 października 2016

roku do dnia zapłaty, w punkcie 2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz w punkcie 3. koszty procesu stosunkowo rozdzielił, obciążając nimi powoda w 40%, a pozwanego w 60% i z tego tytułu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 603,40 zł.

Apelację od wyroku wniósł powód, zaskarżając orzeczenie w punkcie 2. co do oddalenia żądania pozwu w zakresie 1 180,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2016 roku w punkcie 3. Orzeczeniu zarzucił naruszenie:

- art. 233§1 k.p.c. poprzez ustalenie, że w dniu 2 sierpnia 2016 roku poszkodowana dysponowała już pełną kwotą pozwalającą jej na zakup innego pojazdu w miejsce zniszczonego, w sytuacji w której wypłacone odszkodowanie stanowiło jedynie część tej kwoty i obejmowało jedynie 78,99% kwoty potrzebnej do zakupu innego pojazdu, nie wzięcie pod uwagę, że istotną jest data doręczenia decyzji kończącej postępowanie likwidacyjne o uznaniu odpowiedzialności, kwalifikacji szkody jako całkowitej i przyznaniu odszkodowania z dnia 2 sierpnia 2016 roku, co nastąpiło 11 sierpnia 2016 roku, uznaniu, że potwierdzenie przelewu miało charakter informacyjny o uznaniu przez pozwanego odpowiedzialności, podczas gdy informację taką stanowiła decyzja z dnia 2 sierpnia 2016 roku, uznanie, że 2 sierpnia 2016 roku poszkodowany miał wiedzę, że szkoda ma charakter całkowity podczas gdy nie wynika to z materiału dowodowego, dowolne uznanie, że uzasadniony jest najem pojazdu zastępczego w okresie 36 dni, zamiast 44 dni, uznaniu, że otrzymanie przelewu pieniężnego równoznaczne jest z jego natychmiastową identyfikacją, gdy z zasad doświadczenia życiowego wynika, że nikt nie monitoruje swoich rachunków 24 godziny na dobę, uznaniu, że 2 sierpnia 2016 roku poszkodowany dysponował środkami pozwalającymi mu na zakup innego pojazdu, a także rozliczeniu szkody jako całkowitej, w sytuacji gdy taką wiedzę uzyskał 11 sierpnia 2016 roku po otrzymaniu decyzji, zaniechanie ustalenia, że aby dysponować pełną kwotą pozwalającą na zakup innego pojazdu w miejsce zniszczonego pojazdu poszkodowany musiał dokonać sprzedaży wraku w celu uzyskania ceny za wrak,

- naruszenie prawa materialnego art. 361 k.c., art., 363§1 k.c., art. 415 k.c. w zw. z art. 818 k.c.. art. 822§1 k.c. i 824¹k.c., art. 826§1 i 3 k.c. , art. 9a i art. 13§2, art. 16 ust.2 pkt 2 oraz art. 17 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez ich błędną wykładnię przejawiającą się w przyjęciu, że zasądzona kwota w całości pokrywa poniesioną przez poszkodowanego szkodę z tytułu poniesionych kosztów najmu zastępczego i przechowywania wraku wykazaną przedłożonymi przez powoda dokumentami,

- naruszenie prawa materialnego art. 361 k.c., art.,363§1 k.c., art. 415 k.c., 436§1 i 2 k.c. w zw. z art. 818 k.c., art. 822§1 k.c. i 824¹k.c., art. 826§1 i 3 k.c. , art. 9a i art. 13§2, art. 16 ust.2 pkt 2 oraz art. 17 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez ich błędną wykładnię przejawiającą się w przyjęciu, że koszt najmu pojazdu zastępczego między dniem 18 sierpnia 2016 roku i dniem 25 sierpnia 2016 roku nie pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym z kolizją.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dodatkowo kwoty 1 180,80 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 października 2016 roku do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanego kosztami postępowania przed Sądem I instancji w proporcji zgodnej z ostatecznym rozstrzygnięciem sprawy i zasądzenie tych kosztów od pozwanego na rzecz powoda, a nadto zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym w szczególności kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Apelację od wyroku wniósł również pozwany, zaskarżając wyrok w części co do punktu 1. w części w jakiej zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę ponad 2 127,90 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 października 2016 roku od dnia zapłaty tj. co do kwoty 1 033,20 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 października 2016 roku od dnia zapłaty oraz w punkcie 3 w całości.

Orzeczeniu pozwany zarzucił:

- naruszenie przepisów postępowania art. 233§1 k.p.c. poprzez bezpodstawne przyjęcie, że niezbędny był okres 14 dni od daty wypłaty odszkodowania do dokonania zakupu nowego samochodu i wydłużenia tym samym okresu najmu pojazdu zastępczego, podczas gdy nie wynikało to z materiału dowodowego, w tym w szczególności zeznań poszkodowanej,

- naruszenie prawa materialnego art. 363§ 1 i 2 k.c. w zw. z art. 361§1 k.c. w zw. z art. 805§1 i 2 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że niezbędnym i pozostającym w adekwatnym związku przyczynowym okresem najmu pojazdu zastępczego był okres od zawarcia umowy najmu do upływu 14 dni od daty wypłaty odszkodowania, podczas gdy w realiach niniejszej sprawy nie wykazano, by poszkodowana miała jakiegokolwiek trudności w nabyciu nowego pojazdu, czy innych niedogodności z tym związanych, a zatem by okres 14 dni po wypłacie odszkodowania był okresem niezbędnym i pozostającym w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem z 13 lipca 2016 roku,

- błędne ustalenie, że okres przekraczający 7 dni najmu pojazdu zastępczego po wypłacie odszkodowania jest okresem niezbędnym i pozostającym w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 13 lipca 2016 roku.

Pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części w punkcie 1 wyroku oraz ustalenie kosztów postępowania przed Sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych stosownie do wyniku postępowania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w postępowaniu przed Sądem II instancji.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie strony wniosły apelacje od wyroku.

Jako do pierwszej Sąd Okręgowy odniesie się apelacji powoda, okazała się bezzasadna.

Na wstępie zauważyć należy, że podniesiony przez powoda zarzut naruszenia art. 233§ 1 k.p.c. był niezasadny. Stan faktyczny był pomiędzy stronami bezsporny, przedstawione dowody zostały ocenione przez Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy. Apelujący nie wskazał jakie dowody zostały ocenione przez Sąd z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów. Podniesione zarzuty dotyczyły dokonanej przez subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod określone normy prawne, a zatem stanowiły zarzut naruszenia prawa materialnego.

Co zarzutu powoda że w dniu 2 sierpnia 2016 roku poszkodowana nie dysponowała całą kwotą na zakup innego pojazdu albowiem wypłacone odszkodowanie obejmowało jedynie część kwoty (78,99% kwoty potrzebnej do zakupu innego pojazdu na miejsce zniszczonego) to jest on nieuzasadniony z dwóch powodów. Po pierwsze poszkodowana nie nabyła żadnego innego pojazdu (o czym Sąd wypowie się poniżej), po drugie poszkodowana dysponowała wrakiem (uszkodzonym samochodem), tym samym razem z kwotą przez pozwanego jej szkoda została pokryta w całości. Przy czym zauważyć należy, że Sąd I instancji doliczył do daty wypłaty odszkodowania w dniu 2 sierpnia 2016 roku – 14 dni. Był to zatem okres wystarczający na kupno innego pojazdu, sprzedaż wraku bądź naprawę pojazdu (co uczyniła poszkodowana).

W przedmiotowej sprawie bezspornym była okoliczność, że decyzją z dnia 2 sierpnia 2016 roku pozwany przyznał odszkodowanie z tytułu szkody całkowitej w kwocie 4 700 zł i tego samego dnia kwota ta została wpłacona na konto powoda jako upoważnionego przez poszkodowaną do jej odbioru. Okoliczność tę potwierdził zarówno powód w pozwie jak i wynika ona z potwierdzenia transakcji przelewu na kwotę 4 700 zł - dokument na k. 20 akt. Powód w pozwie podniósł, że przeciętny okres potrzebny na zakup innego pojazdu na miejsce zniszczonego wynosi około 30

dni (i w konsekwencji czas najmu to 50 dni). Zarzuty strony powodowej w tym zakresie mają charakter wyłącznie abstrakcyjny, oderwany od niniejszej sprawy. W okolicznościach przedmiotowej sprawy zwrócić należy bowiem uwagę na fakt, że poszkodowana zdecydowała się na naprawę pojazdu. Świadek K. R. (poszkodowana) zeznała, że cytując „samochód zastępczy miałam wypożyczony na okres naprawy samochodu”. Sąd pierwszej instancji ustalił, że poszkodowana używała samochodu zastępczego w czasie dokonywania naprawy pojazdu, nie zdecydowała się na sprzedaż uszkodzonego samochodu i zakup nowego pojazdu, które to ustalenie nie zostało zakwestionowane przez apelującego. Tym samym twierdzenia powoda, że przed wypłatą odszkodowania poszkodowana nie dysponowała własnymi środkami, które mogłyby wydatkować na zakup innego pojazdu były bezprzedmiotowe. Zarzut ten został powtórzony w apelacji. Strona powodowa domagając się zapłaty z tytułu najmu pojazdu zastępczego za kolejny okres do 31 sierpnia 2016 roku poprzez doliczenie 14 dni (od dnia otrzymania decyzji kończącej postępowanie likwidacyjne) wskazała, że był to okres potrzebny na zakup innego pojazdu na miejsce zniszczonego. Jak wyżej wskazano doliczenie okresu na zakup samochodu wobec faktu dokonania jego naprawy (pomimo uznania przez pozwanego szkody całkowitej) ma hipotetyczne znaczenie i tym samym wyliczenie przez powoda okresu potrzebnego na zakup samochodu jest irrelevantne w tej sprawie.

Brak zdaniem Sądu Okręgowego postaw do uznania, że dopiero doręczenie decyzji o likwidacji szkody jest momentem od którego należy liczyć dodatkowy okres na kupno lub naprawę pojazdu. Niewątpliwie to właśnie otrzymanie środków pieniężnych (przelew) umożliwiło poszkodowanej zagospodarowanie tych środków. Apelujący akcentując w zarzutach, że wiedzę o szkodzie całkowitej, która uzasadniała sprzedaż wraku powziął z otrzymanej decyzji całkowicie pomija okoliczność, że poszkodowana naprawiała pojazd.

Wskazana przez powoda okoliczność, że potwierdzenie przelewu odszkodowania nie jest równoznaczne z jego identyfikacją albowiem żadna osoba nie monitoruje przez całą dobę swoich rachunków bankowych o ile uzasadniona byłaby w przypadku dokonania przelewu bezpośrednio na rzecz poszkodowanej, o tyle nie znajduje uzasadnienia w przypadku powoda, który jest profesjonalnym podmiotem zajmującym się naprawą, najmem pojazdów zastępczych itd. W apelacji powód podał, że otrzymuje dziennie na swój rachunek dziesiątki przelewów, a więc tym samym niewątpliwie codziennie sprawdza rachunek. Fakt zaś, że przyporządkowuje określoną kwotę do odszkodowania dopiero po przyznaniu decyzji wynika wyłącznie z takiej organizacji pracy u powoda i mając na uwadze jego charakter zawodowy nie uzasadnia twierdzenia, że dopiero otrzymanie decyzji było momentem pozwalającym na zadysponowanie wrakiem. Wbrew zaś twierdzeniom apelującego w tytule przelewu zostało szczegółowo opisane, że jest to odszkodowanie poprzez odniesienie do sygnatury akt szkody jak również poprzez wskazanie imienia i nazwiska poszkodowanej.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dopiero doręczenie decyzji w sprawie odpowiedzialności pozwanego ewentualnie wypłata odszkodowania uchyła stan niepewności w tym zakresie i daje możliwość zagospodarowania wraku. A zatem sam powód przyznał, że oprócz doręczenia decyzji również wypłata odszkodowania pozwala na zagospodarowanie wraku.

Zarzuty związane ze sprzedażą wraku, co zdaniem apelującego mogło nastąpić gdy dysponował całą kwotą nie zasługiwały na uwzględnienie. Jak wyżej bowiem wskazano poszkodowana nie sprzedała wraku. Brak nawet jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, że w ogóle taką możliwość przewidywała.

Tym samym brak jest podstaw do uznania, że Sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa materialnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację powoda oddalił.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi powoda jako stronę przegrywającą. Pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego w kwocie 135 zł ustalone na podstawie §10 ust.1 pkt 1 w zw. z §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Co do apelacji pozwanego okazała się ona zasadna.

Pozwany podnosząc zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego wskazał jeden zarzut. Zdaniem apelującego brak było podstaw do uznania okresu najmu pojazdu zastępczego przekraczający 7 dni po wypłacie odszkodowania (Sąd I instancji przyjął okres 14 dni).

Sąd Okręgowy uznał, że stanowisko Sądu pierwszej instancji wskazujące na okres 14 dni jako czas potrzebny na nabycie nowego samochodu w miejsce uszkodzonego co do zasady jest okresem uzasadnionym, o tyle brak było podstaw do uwzględnienia tej okoliczności w przedmiotowej sprawie. Ponownie bowiem podkreślić należy, o czym Sąd wypowiedział się przy apelacji powoda, że w niniejszej sprawie poszkodowana pomimo szkody całkowitej zdecydowała się na naprawę pojazdu. Tym samym skoro poszkodowana żadnego pojazdu nie kupiła, nie podejmowała działań celem jego nabycia, a z materiału dowodowego nie wynika aby taką opcję w ogóle rozważała, to uwzględnienie 14 dni na zakup pojazdu jest całkowicie nieuzasadnione. Nie ma bowiem żadnego związku ze sprawą. Skoro poszkodowana naprawiała pojazd i jak wynika z jej zeznań samochód miała wypożyczony na okres naprawy samochodu, warsztat zgłosił szkodę i wszystkim się zajmował, to zasadnym było doliczenie okresu naprawy. Powód nie wskazał w jakim okresie naprawiał pojazd oraz jaki okres naprawy był technologicznie uzasadniony. Tym samym skoro pozwany uznał okres 7 dni od daty wypłaty odszkodowania, a powód nie wykazał innego okresu naprawy pojazdu, zasadnym było przyjęcie okresu 7 dni uznanego przez pozwanego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386§1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok poprzez obniżenie zasądzonej kwoty do 2 102,90 zł.

Konsekwencją powyższego była zmiana rozstrzygnięcia o kosztach procesu, którymi Sąd obciążył powoda w 60%, a pozwanego w 40%. Powód poniósł koszty w kwocie 2 217 zł, pozwany w kwocie 1 817 zł. Po stosunkowym rozdzieleniu kosztów Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 203,40 zł.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi powoda jako stronę przegrywającą. Pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego w kwocie 135 zł ustalone na podstawie §10 ust.1 pkt 1 w zw. z §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz opłatę od wniosku 100 zł (zaliczoną na poczet opłaty od apelacji, koszt celowy)

Brygida Łagodzińska